

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **F plus H s.r.o.**, IČ: 25321722, se sídlem Zborovská 856/49, 674 01 Třebíč, zastoupeného Ing. Jitkou Routkovou, daňovou poradkyní, se sídlem Komenského 87/3, 460 01 Liberec, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Kraj Vysočina**, se sídlem Tolstého 2, 586 01 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2015, č. j. 1196533/15/2912-50521-703025,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný podle ust. § 159 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) zamítl námitku žalobce proti Vyrozumění o převedení přepłatku č. j. 915311/15/2912-50521-703025, uplatněnou u správce daně dne 3. 6. 2015.

[2] V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s ust. § 154 odst. 2 daňového řádu, když v důsledku rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 16. 4. 2015, č. j. 11876/15/5200-10423-709175, které bylo zástupci žalobce doručeno dne 17. 4. 2014, vznikl na osobním daňovém účtu žalobce přeplatek ve výši 19.041 Kč. Vzhledem k tomu, že současně osobní daňový účet žalobce vykazoval i nedoplatky, přičemž nejstarší evidovaný nedoplatek byl na druhu příjmu: příslušenství daně (druh příjmu 470, předčísí běžného účtu 4706), byl přeplatek na tento druh příjmu převeden, o čemž byl žalobce spraven Vyrozměním o převedení přeplatku č. j. 915311/15/2912-50521-703025. Žalovaný uvedl, že na osobním daňovém účtu druhu příjmu: příslušenství daní jsou v případě žalobce evidovány pouze exekuční náklady. Přeplatek na dani silniční ve výši 19.041 Kč byl použit na úhradu nedoplatku na exekučních nákladech ve výši 42.490 Kč, které vznikly vydáním exekučního příkazu na přikázání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb dne 21. 7. 2014 pod č. j. 1297705/14/2912-25200-704265 vyhotoveného dne 18. 7. 2014. K námitce žalobce, že přeplatek na dani silniční nebyl vykázán ke dni 22. 4. 2015, ale již ke dni 31. 1. 2005, žalovaný uvedl, že ke vzniku přeplatku na dani silniční došlo na základě rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 16. 4. 2015, č. j. 11876/15/5200-10423-709175, které nabylo právní moci dne 17. 4. 2015, proto správce daně s následným datem po dni podpisu tohoto rozhodnutí (tj. se dnem 17. 4. 2015) zaevidoval na osobní daňový účet daně silniční daňového subjektu na základě uvedeného rozhodnutí vzniklý přeplatek ve výši 19.041 Kč, který pak následně podle ust. § 154 odst. 2 daňového řádu převedl na úhradu nejstaršího existujícího nedoplatku, který správce daně u žalobce evidoval, tj. nedoplatku na druhu příjmu: příslušenství daní, vykazaného ke dni 22. 4. 2015.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Žalobce se v žalobě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného a rovněž navrhoval uložení povinnosti žalovanému nahradit žalobci náklady řízení.

[4] Předně namítal, že v napadeném rozhodnutí je pro něj novum, že příslušenství, na které byl přeplatek daně silniční převeden, jsou exekuční náklady, které vznikly dne 21. 7. 2014 v důsledku exekučního příkazu č. j. 1297705/14/2912-25200-704265. Namítal, že neměl možnost se k této skutečnosti v průběhu řízení o námitce vyjádřit a tím bylo porušeno jeho právo zakotvené v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, žalovaný pak ani v tomto rozsahu nemohl přezkoumat námitky žalobce. Rozhodnutí o námitce podle žalobce trpí nepřezkoumatelností pro vady řízení, protože vyrozumění bylo neurčité z důvodu, že žalovaný k nim neuvedl nic o konkrétním příslušenství na dani, na které převádí přeplatek na dani silniční.

[5] S poukazem na ust. § 152 daňového řádu, který stanoví, jak se použije úhrada daně na osobním daňovém účtu, žalobce namítal, že nejprve je povinnost převést přeplatek na nedoplatky na dani a splatné daně, následně pak na nedoplatky na příslušenství daně. Žalovaný podle tohoto ustanovení nepostupoval, když pominul splatné starší evidované daňové nedoplatky na dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období 2004, resp. její příslušenství a přeplatek započítal až na pozdější příslušenství vzniklé na exekučních nákladech ke dni 21. 7. 2014. Tento nesprávný úřední postup má podle názoru žalobce za následek nesprávně stanovené příslušenství k dani z příjmu právnických osob, protože pokud

by došlo k úhradě daně, příslušenství se již nepočítá, pokud ale před daní je bezdůvodně hrazeno příslušenství (jehož prodlení se neúročí), navyšuje se příslušenství na dani. Žalobce namítal, že koncepce pořadí úhrady daně je postavena primárně na principu priority úhrady daně před jejím příslušenstvím, další je pak princip priority úhrady starších nedoplatků před mladšími. Tyto principy žalovaný při vydání vyrozumění nerespektoval.

[6] Žalobce nesouhlasil ani s tvrzením žalovaného, že přeplatek mu vznikl až ke dni 17. 4. 2015, jak je uvedeno v rozhodnutí o námitce, resp. ke dni 22. 4. 2015, jak je uvedeno ve vyrozumění. Namítal, že obsahem rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 16. 4. 2015, č. j. 11876/15/5200-10423-709175, je akceptace skutečnosti, kterou od počátku žalobce tvrdil, že daň silniční byla konkludentně vyměřena dne 31. 1. 2005 dle řádného daňového přiznání. Pokud správce daně následně vedl nějaké řízení, tak vršil jednu chybu za druhou, postupně svá pochybení uznával a poslední čtvrtá žaloba ve věci byla usnesením soudu zastavena z důvodu vydání uvedeného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v přezkumném řízení. Proto má žalobce za to, že přeplatek vznikl ke dni úhrady částky 19.041 Kč, a nikoliv až ke dni 17. 4. 2015 či 22. 4. 2015, jak chybně tvrdí žalovaný. Za takového stavu pak nemůže být přeplatek převeden na úhradu nedoplatku až ke dni 22. 4. 2015, jak je uvedeno ve vyrozumění.

[7] Konečně žalobce namítal nezákonnost vyrozumění z důvodu nesprávného doručení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[8] Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitce, že přeplatek na dani silniční vznikl již ke dni 31. 1. 2005, uvedl, že ke vzniku přeplatku došlo na základě rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 16. 4. 2015, č. j. 11876/15/5200-10423-709175, které nabylo právní moci dne 17. 4. 2015, proto správce daně s následným datem po dni podpisu rozhodnutí (se dnem 17. 4. 2015) zaevidoval na osobní daňový účet daně silniční vzniklý přeplatek ve výši 19.041 Kč, který pak následně podle ust. § 154 odst. 2 daňového řádu převedl na úhradu nejstaršího existujícího nedoplatku, tj. nedoplatku na druhu příjmu: příslušenství daní, vykázaného ke dni 22. 4. 2015 ve výši 42.490 Kč, se dnem úhrady 18. 4. 2015. Uvedl, že vykázaní výše přeplatku a výše nedoplatku je učiněno k aktuálnímu datu zpracování rozhodnutí, tj. dne 22. 4. 2015, dne 23. 4. 2015 pak bylo vyrozumění podepsáno oprávněnou osobou a následujícího dne odesláno/vydáno. Pro výklad pojmů vzniku a převedení přeplatku odkázal žalovaný na ust. § 154 odst. 5 daňového řádu.

[9] K námitce, že správce daně převedl přeplatek z daně silniční na úhradu příslušenství daní a nikoli na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2004, žalovaný uvedl, že postupoval podle ust. § 154 odst. 2 daňového řádu a převedl přeplatek na dani silniční na úhradu exekučních nákladů. Uvedl, že předpis exekučních nákladů lze z hlediska pořadí úhrady daně podřadit pod ust. § 152 odst. 1 písm. b) daňového řádu (tj. nedoplatky na příslušenství daně), přičemž nedoplatek na dani z příjmů právnických osob je tvořen zčásti nedoplatkem na doměřené dani a zčásti nedoplatkem, který vznikl z předpisu penále, tyto nedoplatky byly umístěny na výkazy nedoplatků a následně vymáhacím oddělením vymáhány. Nedoplatky na dani z příjmů právnických osob lze podřadit pod ust. § 152 odst. 1 písm. c) a d) daňového řádu (tedy vymáhané nedoplatky na dani a vymáhané nedoplatky na

příslušenství daně). Správce daně proto v souladu s výše uvedeným použil přeplatek na dani silniční na úhradu exekučních nákladů – nedoplatek na příslušenství daně, který má prioritu před vymáhanými nedoplatky na dani a příslušenství daně.

[10] K vydání rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 16. 4. 2015 žalovaný uvedl, že důvodem zrušení platebního výměru na dani silniční za rok 2004 ve výši 19.041 Kč byla skutečnost, že odvolací orgán nedoručil rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 5. 2014, č. j. 12014/15/5000-14103-709175 zplnomocněnému zástupci daňového subjektu v zákonné lhůtě dle ust. § 148 ve spojení s ust. § 264 odst. 4 daňového řádu. Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 12. 5. 2014, č. j. 12014/15/5000-14103-709175, v konsensu s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2013, č. j. 29 Af 123/2011-61, změnilo rozhodnutí Finančního úřadu v Třebíci ze dne 19. 12. 2005, č. j. 109370/05/330911/3854 tak, že daňovému subjektu byla vyměřena daň ve výši 19.041 Kč, toto rozhodnutí se však nepodařilo platně doručit před uplynutím prekluzivní lhůty.

[11] K námitce týkající se doručování vyrozumění o převedení přeplatku žalovaný uvedl, že s ohledem na to, že zástupce daňového subjektu (Ing. Jitka Routková) byl s vyrozuměním o převedení přeplatku prokazatelně seznámen, neboť na vyrozumění svým podáním ze dne 3. 6. 2015 reagoval, byl naplněn účel doručování v materiálním smyslu.

[12] Z uvedených důvodů žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[13] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[14] Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým byla zamítnuta námitka žalobce proti vyrozumění o převedení přeplatku na dani.

[15] Předně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu, že ve vyrozumění o převedení přeplatku nebylo uvedeno, na které příslušenství na dani byl přeplatek daně převeden, a tato informace se objevila poprvé až v napadeném rozhodnutí.

[16] Z ust. § 154 odst. 5 daňového řádu vyplývá, že správce daně je povinen vyrozumět daňový subjekt, že došlo k převodu přeplatku na úhradu nedoplatku evidovaného na jiném osobním daňovém účtu u téhož nebo u jiného správce daně. Tento postup je reakcí na skutečnost, že je zasahováno do legitimního očekávání daňového subjektu, který by měl být obeznámen s tím, jak bylo naloženo s jeho přeplatkem na dani.

[17] Zákon v souvislosti se zajištěním informovanosti daňového subjektu předpokládá formu vyrozumění, tedy méně formální úkon než vydání rozhodnutí, což odpovídá tomu, že v dané věci správce daně nerozhoduje o právech a povinnostech daňového subjektu, ale realizuje pouze zákonem předvídaný postup, ve kterém není žádný prostor pro diskreci. (viz

BAXA, J., DRÁB, O., KANIOVÁ, L., LAVICKÝ, P., SCHILLEROVÁ, A., ŠIMEK, K. a ŽIŠKOVÁ, M. Daňový řád. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2011).

[18] Náležitosti vyrozumění o převedení přeplatku zákon výslovně nestanoví, ale vzhledem k tomu, že se nejedná o rozhodovací činnost, není možné na něj klást stejné nároky jako na rozhodnutí. Nelze pominout, že existuje zájem na tom, aby vyrozumění bylo stručné, neboť to odpovídá zájmu na efektivitě a hospodárnosti činnosti veřejné správy, na druhé straně stručnost vyrozumění nesmí být na úkor jeho srozumitelnosti.

[19] Z logiky věci vyplývá, že z vyrozumění o převedení přeplatku musí být zřejmé, jaká částka byla převedena, na jaký osobní daňový účet, k jakému správci daně a časový údaj o tomto převodu, všechny tyto údaje přitom vyrozumění o převedení přeplatku v daném případě obsahuje. Z vyrozumění o převedení přeplatku je zřejmé, že přeplatek na dani „Daň silniční“ ve výši 19.041 Kč u správce daně Finanční úřad pro Kraj Vysočina byl převeden na úhradu nedoplatku daně „Příslušenství daní“ u téhož správce daně. Takovéto odůvodnění považuje soud s ohledem na charakter vyrozumění za zcela dostačující. Vyrozumění o převedení přeplatku slouží toliko k informaci, že na jednotlivých daňových účtech došlo k pohybu. Pokud se žalobce domáhal zjištění, na které konkrétní příslušenství daně v rámci daňového účtu „Příslušenství daní“ byl přeplatek na silniční dani převeden, nic mu nebránilo si tuto skutečnost ověřit prostřednictvím svého práva nahlížet do jednotlivých osobních daňových účtů či pomocí daňové informační schránky, případně podáním námítky, což žalobce učinil. Žalovaný proto nepochybil, pokud informaci, že příslušenstvím, na které byl převeden přeplatek silniční daně, byly exekuční náklady, které vznikly dne 21. 7. 2014 v důsledku exekučního příkazu č. j. 1297705/14/2912-25200-704265, uvedl až k námitce žalobce v rozhodnutí o námitce proti vyrozumění o převedení přeplatku. Neobstojí argumentace, že postupem žalovaného došlo k porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jelikož toto právo se týká především řízení před soudem. Vyrozumění o převedení přeplatku nejen že nebylo vydáno v řízení před soudem, ale zejména nebylo vydáno v rámci žádného řízení, v němž by se rozhodovalo o právech a povinnostech žalobce. Námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu neurčitosti vyrozumění o převedení přeplatku proto soud nepřisvědčil.

[20] Soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný nerespektoval pořadí uvedené v ust. § 152 daňového řádu, když převedl přeplatek na úhradu příslušenství daní, a nikoli na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2004.

[21] Situaci, kdy v okamžiku převodu přeplatku existují nedoplatky daňového subjektu na více osobních daňových účtech, řeší ust. § 154 odst. 3 daňového řádu, kde jsou stanovena pravidla pro pořadí, v jakém mají být jednotlivé nedoplatky uspokojovány. Podle tohoto ustanovení se při převodu přeplatku na jiný osobní daňový účet upřednostní úhrada nákladů řízení a zbylý přeplatek se použije na úhradu nedoplatek postupně podle jednotlivých skupin uvedených v § 152 odst. 1 bez ohledu na to, na jakém osobním daňovém účtu se nacházejí. Podle ust. § 152 odst. 1 daňového řádu se úhrada daně na osobním daňovém účtu použije na úhradu splatných daňových pohledávek postupně podle těchto skupin: a) nedoplatky na dani a splatná daň, b) nedoplatky na příslušenství daně, c) vymáhané nedoplatky na dani, d) vymáhané nedoplatky na příslušenství daně.

[22] Z uvedeného vyplývá, že ve smyslu ust. § 154 odst. 3 daňového řádu se vzniklý přeplatek na dani převede přednostně na úhradu nákladů řízení a teprve poté, co jsou náklady řízení uhrazeny, je třeba jej převést na další osobní daňové účty evidované správcem daně, a to postupem podle ust. § 152 daňového řádu (zde by se uplatnil žalobcem uvedený princip poměrného uspokojování podle stáří při zachování principu přednosti úhrady jistiny před jejím příslušenstvím).

[23] Ze správního spisu soud zjistil, že správce daně převedl přeplatek na silniční dani ve výši 19.041 Kč na úhradu exekučních nákladů v celkové výši 42.490 Kč vzniklých vydáním exekučního příkazu na příkázání pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb ze dne 18. 7. 2014 č. j. 1297705/14/2912-25200-704265, postupoval tedy v souladu s ust. § 154 odst. 3 daňového řádu. V případě existence neuhrazených nákladů řízení (zde exekučních nákladů) nebylo možné převádět vzniklý přeplatek na úhradu žalobcem tvrzené daně z příjmů právnických osob.

[24] Pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že přeplatek na silniční dani převedl na úhradu exekučních nákladů, protože předpis exekučních nákladů lze z hlediska pořadí úhrady daně podřadit pod ust. § 152 odst. 1 písm. b) daňového řádu, zatímco nedoplatek na dani z příjmů právnických osob lze podřadit pod ust. § 152 odst. 1 písm. c) a d) daňového řádu, tato argumentace není s ohledem na shora uvedené skutečnosti správná. Podle ust. § 154 odst. 3 daňového řádu byl správce daně povinen vzniklý přeplatek přednostně použít na úhradu nákladů řízení a za této situace tedy bylo předčasné se zabývat pořadím úhrad dle ust. § 152 daňového řádu. Ani tato částečně nesprávná argumentace žalovaného však nemění nic na tom, že vzniklý přeplatek na silniční dani byl v souladu se zákonem převeden na úhradu neuhrazených exekučních nákladů.

[25] K námitce týkající se okamžiku vzniku přeplatku, soud s odkazem na komentář k ust. § 154 odst. 1 daňového řádu (BAXA, J., DRÁB, O., KANIOVÁ, L., LAVICKÝ, P., SCHILLEROVÁ, A., ŠIMEK, K. a ŽIŠKOVÁ, M. Daňový řád. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2011) konstatuje, že přeplatek může vzniknout různými způsoby. Může jít o situaci, kdy uhrazená daň je vyšší než daň tvrzená a posléze i stanovená, dalším okruhem případů, kdy dojde ke vzniku přeplatku je případ pozdějšího snížení (částečného či úplného) stanovené daně. To může nastat v důsledku doměření nižší daně, na základě rozhodnutí o opravném či dozorčím prostředku nebo na základě rozhodnutí soudu, který shledá nedostatky v rozhodnutí o stanovení daně. Okamžik, kdy přeplatek vzniká, bude odvislý právě od způsobu jeho vzniku. Pokud se jedná o prosté přeplacení, vzniká přeplatek okamžikem zaplacení částky, která převyšuje splatné daňové pohledávky na daném osobním daňovém účtu. V případě, že dojde ke změně rozhodnutí o stanovení daně, v jehož důsledku bude daňová povinnost revidována, lze na vznik přeplatku nahlížet dvěma způsoby - *ex tunc*, nebo *ex nunc*. První by znamenal nutnost zpětného přehodnocení dříve provedené platby. Na tu by se tak pohlíželo jako na přeplatek, což by mohlo znamenat nutnost přehodnotit zpětně všechny navazující konsekvence, jako je zpětné započítávání na nedoplatky na témže i jiných osobních daňových účtech. Takovéto řešení by bylo administrativně náročné, technicky složité a z hlediska právní jistoty nestabilní. Druhý koncept, který odpovídá i dosavadní praxi, je postaven na zásadě, že ke vzniku přeplatku dochází až v okamžiku změny daňové povinnosti, tj. právní mocí rozhodnutí, kterým je daň změněna či zrušena. Podle autorů komentáře je správný druhý z uvedených výkladů. S názorem, že ke vzniku přeplatku dochází v případě rozhodnutí o

změně nebo zrušení původního rozhodnutí o stanovení daně právní mocí tohoto rozhodnutí, se ztotožnil i zdejší soud, a to právě s ohledem na zásadu právní jistoty.

[26] Ze správního spisu soud zjistil, že platebním výměrem ze dne 19. 12. 2005, č. j. 109370/05/330911/3854 byla žalobci vyměřena silniční daň za zdaňovací období 2004 ve výši 25.377 Kč. Rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 12. 5. 2014, č. j. 12014/14/5000-14103-709175 byl k odvolání žalobce v souladu s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2013, č. j. 29 Af 123/2011-61, dostupným na www.nssoud.cz, výše uvedený platební výměr změněn tak, že žalobci se vyměruje daň ve výši 19.041 Kč. Rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 16. 4. 2015, č. j. 11876/15/5200-10423-709175, bylo v přezkumném řízení směřujícím k uspokojení navrhovatele rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 12. 5. 2014, č. j. 12014/14/5000-14103-709175, změněno tak, že platební výměr na daň silniční za rok 2004 ze dne 19. 12. 2005, č. j. 109370/05/330911/3854, se ruší a řízení ve věci se zastavuje.

[27] Ačkoli žalobce tvrdí, že přeplatek na silniční dani za rok 2004 ve výši 19.041 Kč mu vznikl již ke dni úhrady, resp. ke dni 31. 1. 2005, kdy došlo ke konkludentnímu vyměření daně na základě podání řádného daňového přiznání, z uvedeného vyplývá, že ke vzniku přeplatku došlo až na základě vydání rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 16. 4. 2015, č. j. 11876/15/5200-10423-709175, kterým byl zrušen platební výměr ze dne 19. 12. 2005. Ke zrušení platebního výměru nedošlo v důsledku toho, že by daň od počátku neměla být vůbec vyměřena (tzn. že by ke vzniku přeplatku došlo fakticky již její úhradou v roce 2005), ale proto, že v důsledku nesprávného doručování rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 5. 2014 došlo k uplynutí prekluzivní lhůty. Ke vzniku přeplatku na silniční dani za rok 2004 tedy došlo právní mocí rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 16. 4. 2015, č. j. 11876/15/5200-10423-709175, tj. 17. 4. 2015.

[28] Za den úhrady nedoplatku převodem přeplatku se podle ust. § 154 odst. 5 daňového řádu považuje den následující po dni vzniku přeplatku, pokud tento nastal po dni vzniku nedoplatku; jinak den vzniku nedoplatku. Ke vzniku přeplatku došlo dne 17. 4. 2015, správce daně proto postupoval v souladu s citovaným ustanovením, pokud ve vyrozumění o převedení přeplatku (i následně v napadeném rozhodnutí) jako den úhrady uvedl den 18. 4. 2015. Datum 22. 4. 2015 bylo ve vyrozumění o převedení přeplatku uvedeno nikoli jako den vzniku přeplatku nebo den úhrady přeplatku, ale jako den, k němuž byl vykázán uvedený přeplatek a nedoplatek; tímto dnem byl den zpracování vyrozumění. Datum vykázání přeplatku a nedoplatku však nemá žádný význam z hlediska zásahu do právní sféry žalobce.

[29] Co se týče namítané nezákonnosti vyrozumění z důvodu jeho nesprávného doručení, žalobce v žalobě tuto námitku nijak blíže nespecifikoval, stejnou námitku však žalobce uplatnil již v námitce proti vyrozumění o převedení přeplatku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připustil, že vyrozumění bylo doručováno do datové schránky zástupce žalobce – společnosti eTAX s.r.o., kterému byla žalobcem dne 22. 3. 2011 udělena speciální moc k doručování, správně však mělo být doručováno zástupci žalobce Ing. Jitce Routkové dle generální plné moci ze dne 30. 8. 2004. Vzhledem k tomu, že se však zástupce žalobce (Ing. Jitka Routková) s vyrozuměním o převedení přeplatku prokazatelně seznámil, neboť na něj reagoval podáním námítky, dospěl k závěru, že v této věci nebude činen další úkon.

[30] S tímto odůvodněním se soud zcela ztotožnil. V rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008-73, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „[j]e-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta. Koneckonců ke stejnému výsledku se přiklonil již i formální úpravou nový správní řád, který v § 19 (v obecných společných pravidlech pro doručování ve správním řízení) normuje, že písemného dokladu o doručení či dodání písemnosti není třeba, je-li z postupu účastníka řízení (adresáta) zjevné, že mu bylo doručeno (k tomu viz Správní řád, komentář, Josef Vedral, Polygon, 2008 – str. 169 ..“ chová-li se účastník v řízení tak, že z jeho jednání je zřejmé, že je mu obsah písemnosti znám, není písemného dokladu zapotřebí.“).“ Pokud tedy došlo k faktickému doručení vyrozumění o převedení přeplatku a adresát byl s obsahem písemnosti seznámen, nelze účinně namítat nezákonnost z důvodu pochybení při doručování.

V. Závěr a náklady řízení

[31] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[32] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. července 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu